

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudkyň Mgr. Miroslavy Kašpírkové a Mgr. Ing. Veroniky Baroňové v právní věci **žalobce: D.Q.T.**, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, *zastoupeného Mgr. Janem Klikem, advokátem se sídlem Plzeň, Karlovarská 87/130*, proti **žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, náměstí Hrdinů 1634/3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 2.6.2014, čj. MV-83633-5/SO-2011

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 2.6.2014, čj. MV-83633-5/SO-2011, s e z r u š u j e a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 10.800 Kč, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám zástupce žalobce Mgr. Jana Klika, advokáta.

O d ů v o d n ě n í

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 2.6.2014, čj. MV-83633-5/SO-2011 (*dále jen „napadené rozhodnutí“*), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno usnesení Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (*dále jen „správní orgán I. stupně“*) ze dne 7.6.2011, čj. OAM-14890-8/DP-2011 (*dále jen „prvostupňové rozhodnutí“*), kterým bylo podle § 66 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb.,

správní řád (*dále jen „správní řád“*) zastaveno řízení o žádosti žalobce o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání jako osoba samostatně výdělečně činná. Žalobce navrhoval, aby mu bylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení.

II. Důvody žaloby

2. Napadené rozhodnutí žalobce označil za nezákonné v důsledku porušení jak ustanovení zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (*dále jen „ZPC“ nebo „zákon o pobytu cizinců“*), tak správního řádu.

3. Konkrétně žalobce uvedl, že podal dne 23.2.2011 žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání podle příslušných ustanovení zákona o pobytu cizinců. Vzhledem k tomu, že nedoložil k žádosti všechny předepsané náležitosti, bylo řízení přerušeno a žalobce byl vyzván k doložení specifikovaných dokladů ve lhůtě do 26.4.2011. Jednalo se o doložení dokladu prokazujícího úhrnný měsíční příjem cizince a potvrzení okresní správy sociálního zabezpečení (OSSZ) o tom, že nemá splatné nedoplatky na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti. Tyto doklady žalobce správnímu orgánu I. stupně doručil dne 17.6.2014, tzn. již po vydání usnesení o zastavení řízení. Důvodem prodlení bylo, že si žalobce tyto dokumenty nemohl obstarat dříve z objektivních důvodů, a to pro délku lhůt správních orgánů, které tyto dokumenty vydávají. Ke své žádosti žalobce obdržel od příslušného finančního úřadu platební výměr vzhledem k podání daňového přiznání za rok 2010 až 16. 6. 2011, byť je datován datem 19.4. 2011, protože podal daňové přiznání později a z toho důvodu si fakticky mohl vyzvednout i tento výměr ve lhůtě až poté (lhůta pro podání daňového přiznání k dani z příjmu, které zpracovává daňový poradce, je stanovena do 30. 6. běžného roku). Obdobně teprve k vyčíslení okresní správy sociálního zabezpečení doplatil dluh na pojistném, penále a zálohu na měsíc červen 2011 a teprve pak obdržel potvrzení OSSZ o bezdlužnosti, které ihned doručil správnímu orgánu I. stupně. Tyto doklady tak žalobce nemohl bez vlastního zavinění doložit správnímu orgánu I. stupně ve stanovené lhůtě.

4. Dle žalobce lze postup správního orgánu I. stupně hodnotit jako nezákonný, když tyto dodatečně doručené dokumenty nevzal v potaz, neboť se jednalo o důkazy, které žalobce jako účastník řízení nemohl uplatnit dříve. Navíc měl podle žalobce správní orgán I. stupně k dispozici seznam dlužníků OSSZ, který mu je pravidelně doručován (konkrétně dne 21.4.2011, jak vyplývá z rozhodnutí žalované ze dne 16.4.2014, čj. MV-106668-4/SO/sen-2011 ohledně jiného účastníka, viz příloha), ze kterého měl ohledně osoby žalobce zjištěny potřebné informace o dluhu na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, tzn. z úřední činnosti.

5. Dále žalobce namítal nejednotnost v rozhodování žalované, když v obdobných případech nerozhoduje shodně a vznikají u skutkově podobných případů nedůvodné rozdíly, čímž dochází k porušování obecné zásady uvedené ve správním řádu v ustanovení § 2 odst. 4. K žalobě žalobce přiložil rozhodnutí žalované ze dne 2.6.2014, čj. MV - 106668-4/SO/sen-2011, týkající se jiného účastníka a s jeho souhlasem (žádost podávali v rozmezí necelých dvou měsíců), avšak ve skutkově podobném případě, když žalovaná vyhověla odvolání tohoto

účastníka, prvostupňové rozhodnutí zrušila a věc vrátila správnímu orgánu I. stupně k novému projednání s odůvodněním, jehož jádro spočívá v tom, že „*ačkoli je správní orgán I. stupně oprávněn vyžadovat ze strany účastníka součinnost za účelem zjištění zákonné výše úhrnného příjmu podle § 46 odst. 7 písm. b) ZPC a současně vyžadovat i jiné než zákonem požadované doklady, které zákon o pobytu cizinců výslovně neupravuje jako povinné náležitosti k žádosti, případné nedoložení těchto dokladů nemůže být důvodem pro zastavení správního řízení podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu z důvodu absence podstatných vad žádosti, které brání pokračování ve správním řízení*“ (str. 3. předposlední odstavec rozhodnutí).

6. Žalobce rovněž namítal, že byla v řízení porušena zásada rychlosti a hospodárnosti ve smyslu § 6 správního řádu, která je obecně formulována v ústavní rovině. Žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky žalobce podal 23.2.2011, tzn. již více než před třemi roky, o zastavení řízení o žádosti bylo pravomocně rozhodnuto až napadeným rozhodnutím ze dne 2.6.2014, tzn., že správní řízení trvá více než tři roky, z toho nejdelší doba připadla na odvolací řízení. Tato dlouhá doba nečinnosti správního orgánu žalobce výrazným způsobem poškodila, neboť je ve stálém období nejistoty, zdali bude nadále přebývat v České republice. Nemohl proto nijak rozvíjet své osobní a podnikatelské aktivity z důvodu nejistoty trvání pobytu na území a byl nucen opakovaně žádat příslušný správní orgán o prodlužování krátkodobých pobytů na území České republiky.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

7. Žalovaná navrhovala s odkazem na odůvodnění napadeného rozhodnutí zamítnutí žaloby. Uvedla, že rozhodnutí obou správních orgánů vykazují všechny náležitosti dle ustanovení § 68 správního řádu, v odůvodnění rozhodnutí je podrobně popsáno, z jakých podkladů správní orgány vycházely a k jakým závěrům dospěly. Spisovým materiálem je jednoznačně prokázáno, že žalobce, ač řádně vyzván, neodstranil podstatné vady žádosti, čímž znemožnil její meritorní projednání. Podle § 82 odst. 4 správního řádu se k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení přihlédne jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník řízení nemohl uplatnit dříve. Tato podmínka není v posuzovaném případě naplněna. Požadované náležitosti nebyly předloženy ve lhůtě stanovené správním orgánem I. stupně (do 26. 4. 2011), ani do vydání napadeného usnesení. Platební výměr na daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období 2010, který žalobce doložil dne 17. 6. 2011, byl vyhotoven dne 19.4.2011 a nikoliv až 16.6.2011, jak uvedl žalobce v odvolání. Žalobce neuvedl žádný konkrétní důvod, který by mu bránil doložit požadované doklady. Žalovaná se ztotožnila s právním názorem správního orgánu I. stupně, který zastavil řízení o žádosti podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, neboť podmínky pro zastavení řízení o žádosti byly v daném případě naplněny, žalobce neodstranil vady podání, pro které nemohlo být v řízení pokračováno.

8. Každý případ je posuzován individuálně na základě skutkových okolností dané věci, v daném okamžiku, a tudíž jakékoliv srovnávání je pro danou věc irelevantní. Důvody, které vedly správní orgán k zastavení řízení o žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky, jsou jasné a přesvědčivé. Dle

názoru žalované je dostatečně prokázáno, že správní orgán I. stupně zastavil řízení o žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu v souladu s příslušným ustanovením správního řádu. Námitku žalobce k délce řízení považovala žalovaná za irelevantní, neboť se žalobce mohl proti průtahům řízení bránit podáním opatření proti nečinnosti správního orgánu ve smyslu § 80 správního řádu. Správní orgán je ve smyslu § 3 správního řádu povinen zjistit skutečný stav věci, tedy zjistit skutečnosti rozhodné pro prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu po celou dobu povoleného pobytu. Žalovaná došla v odvolacím řízení k závěru, že bylo prvostupňové rozhodnutí vydáno v souladu s platnými právními normami České republiky.

IV. Replika žalobce

9. Žalobce uvedl, že v žalobě uváděl, že požadované listiny, jejichž dodání požadoval správní orgán I. stupně, nemohl z objektivních důvodů ve lhůtách stanovených správním orgánem I. stupně předložit. Vzhledem k povaze rozhodnutí o zamítnutí žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, je v případě jeho nezvratnosti následkem žalobcova povinnosti opustit území České republiky bez možnosti získat jiný pobytový status. Proto měl žalobce navíc za to, že se zřetelem k následku spočívajícímu v této povinnosti, kterou lze hodnotit po všech stránkách jako závažný zásah do žalobcova osobního a společenského života, tak podle ustáleného výkladu ustanovení § 82 odst. 4 správního řádu nedopadá na řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost. Analogicky k tomuto výkladu se proto žalobce domníval, že ani v jeho případě neměla být aplikována koncentrace řízení podle uvedeného ustanovení.

10. Dále žalobce uvedl, že se nemůže ztotožnit a odmítá vyjádření žalované o tom, že se žalobce mohl proti průtahům v řízení bránit podáním opatření proti nečinnosti správního orgánu. Dle žalobce tím žalovaná nepřímou přiznává porušení základní zásady správního řízení, tj. zásady rychlosti a hospodárnosti.

V. Posouzení věci krajským soudem

Z čeho soud vycházel

11. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí soud vycházel podle § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“) ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, podle § 75 odst. 2 s.ř.s. přezkoumal napadený výrok rozhodnutí v mezích žalobou včas uplatněných žalobních bodů, neshledal při tom vady podle § 76 odst. 2 s.ř.s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. O věci samé rozhodl soud podle § 51 odst. 1 s.ř.s. bez nařízení jednání, neboť žalobce i žalovaný s tím vyslovili souhlas.

12. Žaloba je důvodná.

Skutkový základ věci

13. Dle výpisu z evidence cizinců s povoleným pobytem na území ČR měl žalobce povolen přechodný pobyt na území České republiky za účelem zaměstnání od 21.5.2008 do 31.1.2009. Následně mu byl povolen dlouhodobý pobyt za účelem zaměstnání od 1.2.2009 do 20.7.2009. Naposledy pobýval žalobce na území ČR na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání od 17.3.2009 do 16.3.2011.

14. Žalobce podal dne 23.2.2011 ke správnímu orgánu I. stupně žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky.

15. Správním orgánem I. stupně byl výzvou ze dne 23.2.2011, kterou převzal téhož dne, žalobce vyzván k odstranění vad žádosti ve smyslu § 45 odst. 2 správního řádu. Konkrétně byl vyzván, aby doložil „*Potvrzení finančního úřadu - „Výpis z daňového spisu“ za poslední zdaňovací období, to je za rok 2010 a potvrzení Okresní správy sociálního zabezpečení o výši zaplaceného pojistného na sociální zabezpečení.*“ Stanovena byla lhůta 60 dnů od doručení této výzvy. Žalobce byl poučen, pokud požadované náležitosti ve stanovené lhůtě nedoloží, že bude řízení o žádosti v souladu s § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu zastaveno. V závěru je uvedeno, že může žalobce správní orgán I. stupně kontaktovat na níže uvedeném telefonním čísle, budou-li případné nejasnosti.

16. Usnesením ze dne 23.2.2011, téhož dne žalobcem převzatým, bylo řízení o žádosti žalobce podle § 64 odst. 1 písm. a) správního řádu přerušeno. Přípisem ze dne 3.5.2011, žalobci doručeným 16.5.2011 byl žalobce vyrozuměn, o pokračování v řízení.

17. Následně bylo dne 7.6.2011 vydáno prvostupňové rozhodnutí, kterým bylo řízení o žádosti žalobce podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu zastaveno. Prvostupňové rozhodnutí je odůvodněno tím, že žalobce podal žádost o prodloužení dlouhodobého pobytu dle § 44a odst. 1 ZPC, proto bylo nutno podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 46 odst. 7 ZPC doložit náležitosti dle § 31 odst. 1 písm. a), b), d) a § 31 odst. 2 ZPC v odůvodnění vyjmenované. Dále je uvedeno: „*Jmenovaný k žádosti nepředložil žádný doklad prokazující úhrnný měsíční příjem cizince a společně s ním posuzovaných osob pobývajících na území a dále nepředložil potvrzení okresní správy sociálního zabezpečení o tom, že nemá splatné nedoplatky na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti včetně penále.*“ Uvedeno je, že požadované náležitosti žalobce nepředložil ani ve stanovené lhůtě, proto jsou zde „*vady žádosti, které tedy i nadále brání pokračování v řízení o žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání.*“ Správní orgán I. stupně tak dovodil, že se jedná o podstatnou vadu, která brání v pokračování řízení, proto jsou splněny podmínky pro zastavení řízení podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu. Prvostupňové rozhodnutí bylo žalobci doručeno 15.6.2011.

18. V odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí ze dne 30.6.2011, téhož dne podaném ke správnímu orgánu I. stupně, žalobce uvedl, že z důvodu podání daňového přiznání koncem května 2011, teprve po té dostal platební výměr od finančního úřadu, který hned poslal dne 16.6.2011 právnímu orgánu I. stupně. Uvedl, že dne 15.6.2011 složenkou zaplatil dlužné částky Okresní správě sociálního zabezpečení a další dlužné částky dne 29.6.2011. Předložil příjmové pokladní doklady vystavené OSSZ z uvedených dnů a „*Potvrzení o zaplacení pojistného na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti k žádosti*

o prodloužení platnosti víza k pobytu na území České republiky“, dle kterého je veden v registru osob samostatně výdělečně činných od 24.2.2009 a ke dni 30.6.2011 nemá na pojistném na sociální zabezpečení, penále a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti žádný splatný závazek. Předložil platební výměr na daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2010 vydaný dne 19.4.2011, který byl doručen správnímu orgánu I. stupně dne 17.6.2011.

19. Odvolání bylo správním orgánem I. stupně žalované postoupeno dne 21.7.2011. Následně byly žalované průběžně zasílány listiny týkající se pobytu žalobce na území ČR a pobytových štítků opravňujících žalobce k pobytu území v době vedení řízení o prodloužení dlouhodobého pobytu.

20. Dne 2. 6. 2014 bylo žalovanou vydáno napadené rozhodnutí, které bylo žalobci doručeno dne 6.6.2014. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná zopakovala, že žalobce spolu s žádostí nedoložil doklad prokazující úhrnný měsíční příjem cizince ve smyslu § 46 odst. 7 písm. b) ZPC a potvrzení OSSZ o tom, že nemá splatné nedoplatky na pojistném na sociální zabezpečení a na státní politiku zaměstnanosti podle § 46 odst. 7 písm. d) ZPC a k výzvě správního orgánu I. stupně tyto ve stanovené lhůtě nepředložil. Žalovaná se proto ztotožnila se závěrem správního orgánu I. stupně a konstatovala, že byly splněny podmínky pro zastavení daného řízení podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu.

21. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí a z obsahu správního spisu je zřejmé, že byly požadované náležitosti žalobcem podané žádosti správnímu orgánu I. stupně doručeny až po té, kdy mu bylo doručeno prvostupňové rozhodnutí. Jednalo se o listiny dané k poštovní přepravě dne 16.6.2011, doručené správnímu orgánu I. stupně dne 17.6.2011, a to platební výměr na daň z příjmů fyzických osob za rok 2010, vyúčtování záloh na pojistné na důchodové pojištění za rok 2010 a kopie složenek o zaplacení dlužné částky na pojistné na důchodové pojištění.

22. Žalovaná uvedla, že v odvolacím řízení přezkoumala prvostupňové rozhodnutí postupem podle § 89 odst. 2 správního řádu, zrekapitulovala průběhu správního řízení, jak je uveden výše, citovala ustanovení § 82 odst. 4 správního řádu s tím, že podmínka, že by se v případě žalobce jednalo o nové skutečnosti, které nemohl uplatnit dříve, není naplněna, neboť: „*Požadované náležitosti nebyly předloženy ve lhůtě stanovené správním orgánem I. stupně (do 26.4.2011), ani do vydání napadeného usnesení. Platební výměr na daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období 2010, který účastník řízení předložil dne 17.6.2011, byl vyhotoven dne 19.4.2011 a nikoliv až 16.6.2011, jak uvedl účastník řízení v odvolání. Účastník řízení neuvedl žádný konkrétní důvod, který by mu bránil doložit požadované doklady.*“ Žalovaná proto dospěla k závěru, že bylo napadené usnesení vydáno v souladu se zákonem. „*Pokud žadatel požaduje prodloužení stávajícího pobytu za stejným účelem, musí si být vědom povinnosti doložit všechny potřebné náležitosti řádně a včas.*“ Dle žalované byla a lhůta stanovená k odstranění nedostatků žádosti dostatečná a žalobce o její prodloužení nepožádal.

Právní hodnocení

23. Žalobce podal včasnou žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. V řízení byl správním orgánem I. stupně vyzván, aby předložil potvrzení finančního úřadu (výpis z daňového spisu za zdaňovací období roku 2010) a potvrzení Okresní správy sociálního zabezpečení o výši zaplaceného pojistného na sociální zabezpečení. Uvedené náležitosti, ač v případě formulace požadavku k předložení potvrzení OSSZ o výši zaplaceného pojistného na sociální zabezpečení nejde o formulaci odpovídající příslušnému ustanovení zákona o pobytu cizinců, vychází z ustanovení § 46 odst. 7 ZPC, podle něhož *k žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání je cizinec povinen předložit b) doklad prokazující, že úhrnný měsíční příjem cizince a společně s ním posuzovaných osob pobývajících na území nebude nižší než součet částek životních minim cizince a s ním společně posuzovaných osob a nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení zvláštním právním předpisem nebo částky, kterou cizinec věrohodně prokáže jako částku skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení své a společně posuzovaných osob; společně posuzovanými osobami se pro účely tohoto zákona rozumí osoby uvedené v § 4 odst. 1 zákona o životním a existenčním minimu za podmínek uvedených v § 4 odst. 2 a 3 zákona o životním a existenčním minimu; d) potvrzení příslušného finančního úřadu o tom, že nemá vymahatelné nedoplatky, a potvrzení okresní správy sociálního zabezpečení o tom, že nemá splatné nedoplatky na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti včetně penále. Není-li cizinec daňovým subjektem nebo plátcem pojistného na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, předloží doklad vydaný finančním úřadem nebo okresní správou sociálního zabezpečení potvrzující tuto skutečnost.*

24. Mezi účastníky není sporu o tom, že žalobce požadované náležitosti ve stanovené lhůtě nedoložil. Řízení o žádosti žalobce proto bylo správním orgánem I. stupně zastaveno podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, podle něhož *řízení o žádosti správní orgán usnesením zastaví, jestliže žadatel v určené lhůtě neodstranil podstatné vady žádosti, které brání pokračování v řízení.* Řízení bylo zastaveno s odůvodněním, že bylo povinností žalobce podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 46 odst. 7 ZPC doložit náležitosti dle § 31 odst. 1 písm. a), b), d) a § 31 odst. 2 ZPC. Konkrétně bylo správním orgánem I. stupně konstatováno, že žalobce nepředložil *„doklad prokazující úhrnný měsíční příjem cizince a společně s ním posuzovaných osob pobývajících na území a dále nepředložil potvrzení okresní správy sociálního zabezpečení o tom, že nemá splatné nedoplatky na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti včetně penále.“*

25. Krajský soud v této souvislosti podotýká, že při respektování zásady „soud zná právo“ (*iura novit curia*) je soud ve své rozhodovací činnosti vždy povinen z úřední povinnosti (*ex officio*), tj. i bez námitek účastníků řízení, zkoumat, zda správní orgány ve věci aplikovaly správná právní ustanovení, či nikoli. V daném případě pak krajský soud dospěl k závěru, že správní orgány pochybily, pokud řízení zastavily dle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu. Předně v této souvislosti vůbec nevyložily, z jakých konkrétních důvodů pokládaly nedoložení chybějících dokladů za *podstatné vady žádosti, které brání pokračování v řízení* tak, jak předpokládá hypotéza této právní normy. Učinily tak navíc v situaci, kdy zákon o pobytu cizinců má pro danou situaci vlastní speciální právní úpravu obsaženou v ustanovení § 56 odst. 1 písm. a) tohoto zákona, které ve spojení s § 46 odst. 1 ZPC platí pro povolení k dlouhodobému pobytu obdobně. Soud pak podotýká, že správní orgány v obdobném případě

(při nedoložení dokladů o úhrnném příjmu žalobců a s nimi společně posuzovaných osob) ustanovení § 56 odst. 1 písm. a) ZPC bez jakýchkoli pochybností aplikovaly např. ve věcech přezkoumávaných zdejším soudem, vedených pod sp. zn. 57 A 94/2013, 57 A 95/2013.

26. Podle § 56 odst. 1 písm. a) ZPC *ministerstvo cizinci neudělí dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, jestliže se cizinec na požádání ministerstva nebo zastupitelského úřadu nedostaví k pohovoru nebo nepředloží ve stanovené lhůtě doklady za účelem ověření údajů uvedených v žádosti o dlouhodobé vízum nebo jestliže se i přes provedení pohovoru nebo vyhodnocení předložených dokladů nepodaří tyto údaje ověřit.* V návaznosti na aplikaci tohoto ustanovení by správní orgány byly povinny ve smyslu § 174a ZPC zařazeného do společných ustanovení zákona zkoumat přiměřenost dopadů vydaného rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince, jak ostatně správní orgány běžně činí např. u aplikace ustanovení § 56 odst. 1 písm. j) ZPC. Správní orgány by tak i v případě postupu podle § 56 odst. 1 písm. a) ZPC byly povinny zohlednit zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Na tomto závěru pak nemůže nic změnit ani skutečnost, že odst. 1 § 56 ZPC neobsahuje v závěru formulaci podmínky zkoumání přiměřenosti stejně, jako je tomu u odst. 2 tohoto ustanovení, neboť i přes tuto skutečnost zde nadále platí obecná právní úprava zakotvená ve společných ustanoveních, konkrétně v citovaném ustanovení § 174a „Přiměřenost“ zákona o pobytu cizinců. Nadto soud již výše konstatoval, že je běžnou správní praxí, že správní orgány aplikují ustanovení § 174a zákona ve spojení např. s důvodem pro neudělení víza dle § 56 odst. 1 písm. j) ZPC, kdy rozdílný přístup ohledně jednotlivých důvodů by dle soudu vedl k neodůvodněné nerovnosti. V tomto ohledu tedy soud shledal námitku žalobce vůči zastavení prvostupňového řízení důvodnou.

27. V souvislosti s nyní posuzovanou právní věcí soud odkazuje také na závěry Nejvyššího správního soudu obsažené v rozsudku ze dne 12.1.2012, čj. 7 As 142/2011 - 62, dostupném na www.nssoud.cz, v němž Nejvyšší správní soud posuzoval případ stěžovatelky, u níž došlo k zastavení řízení před správním orgánem I. stupně z důvodu opožděně podané žádosti (tj. správní orgán se rovněž nezabýval meritem věci a rozhodoval procesním způsobem). Nejvyšší správní soud stěžovatelce i za této procesní situace přisvědčil, že tímto postupem může dojít k zásahu do rodinného života, kterým je nutno se zabývat, neboť ačkoli není vyloučeno, že by po návratu do země původu mohla opětovně požádat o povolení k dlouhodobému pobytu, představuje zastavení řízení (a tudíž neprodloužení povolení k pobytu) zásah do práva na rodinný život s ohledem na obtíže spojené s vycestováním, řízením o nové žádosti a případným návratem zpět do České republiky.

28. Nejvyšší správní soud v citovaném rozhodnutí vyslovil: „*Obecně by nedodržování povinností stanovených cizineckým zákonem (nepodání žádosti v zákonné lhůtě a případně následný neoprávněný pobyt na území České republiky) mohlo představovat narušení veřejného pořádku, které by mohlo ospravedlňovat takovýto zásah do rodinného života v souladu s čl. 8 odst. 2 Úmluvy [pozn. KS: rozuměj Úmluvy o ochraně lidských práv*

a základních svobod, publikované pod č. 209/1992 Sb.]. Je však na místě také poměřovat důsledky spojené se zastavením řízení o žádosti stěžovatelky s důvody, které k zastavení řízení vedly. Pouze tak lze hodnotit, zda je popsán zásah do rodinného života stěžovatelky nezbytný v demokratické společnosti a tedy přiměřený ve vztahu ke skutečnostem, které mají tento zásah odůvodňovat. Jen bude-li zachována nezbytnost a proporcionalita, bude legitimní na stěžovatelce žádat, aby území České republiky opustila. Zejména právě možnost podat opětovně žádost o povolení k dlouhodobému pobytu na zastupitelském úřadu v zahraničí může svědčit o tom, že trvání na opuštění území České republiky by mohlo podle okolností případu představovat zcela neúčelný formalismus, a tudíž nepřiměřený zásah do rodinného života stěžovatelky. Je proto třeba posoudit, zda zastavení řízení o žádosti o prodloužení platnosti povolení pobytu bylo s ohledem na okolnosti daného případu přiměřené. Zejména je nutno vzít v úvahu, jaké důvody stěžovatelce bránily v podání žádosti v zákonné lhůtě, pro jaký účel byl stěžovatelce pobyt povolen, k jak výraznému překročení zákonné lhůty pro podání žádosti došlo a zda například okolnosti případu nasvědčují tomu, že by se mohlo z její strany jednat o snahu mařit či ztěžovat činnosti správního orgánu”.

29. Dle názoru soudu je i na základě uvedených závěrů Nejvyššího správního soudu nutno shledat důvodnou námitku žalobce vůči zastavení řízení o jeho žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu za účelem podnikání jako OSVČ. V daném případě žalobce podal žádost včas, požadované náležitosti k žádosti však předložil až po vydání prvostupňového rozhodnutí, kterým bylo řízení zastaveno. Žalovaná i přes skutečnost, že v rámci odvolacího řízení již měla k dispozici všechny podklady pro rozhodnutí, k žádosti byly žalobcem doloženy všechny náležitosti požadované zákonem o pobytu cizinců, odvolání žalobce zamítla a prvostupňové rozhodnutí o zastavení řízení potvrdila. Žalovaná měla navíc k dispozici všechny podklady o pobytu žalobce na území ČR, ze kterých je zřejmé, že dosud plnil řádně povinnosti vyplývající pro něj ze zákona o pobytu cizinců, na území byl nejprve zaměstnán a následně žádal předmětnou žádost o prodloužení dlouhodobého pobytu z důvodu podnikání jako OSVČ, při změně místa svého pobytu, tuto skutečnost hlásil správnímu orgánu. Z žádného podkladu ve správním spise založeného nevyplývá, že by se žalobce jakýmkoli způsobem dopustil porušení veřejného pořádku na území ČR. Dle názoru soudu tak jde v daném případě o Nejvyšším správním soudem zmíněný zcela neúčelný formalismus, a tudíž nepřiměřený zásah do rodinného života žalobce. Na základě uvedeného soud dospěl k závěru, že zastavení řízení o žádosti žalobce o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání jako OSVČ bylo s ohledem na okolnosti daného případu nepřiměřené.

30. Namítá-li žalobce v žalobě, že měl správní orgán I. stupně v době rozhodování k dispozici seznam dlužníků OSSZ, který mu je pravidelně doručován (konkrétně dne 21.4.2011, jak vyplývá z rozhodnutí žalované ze dne 16.4.2014, čj. MV-106668-4/SO/sen-2011 ohledně jiného účastníka, viz příloha), ze kterého měl ohledně osoby žalobce zjištěny potřebné informace o dluhu na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, tzn. z úřední činnosti, není tato jeho argumentace správná, neboť správní orgán I. stupně vydal prvostupňové rozhodnutí dne 7.6.2011 a žalobce sdělil v odvolání a je zřejmé ze správního spisu, že zjištěný dluh u Okresní správy sociálního zabezpečení zaplatil, a to část dne 15.6.2011 a část dne 29.6.2011, tedy po té, kdy bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí. Proto by dluh zjištěný správním orgánem I. stupně ze

seznamu dlužníků před vydáním prvostupňového rozhodnutí neprokazoval, že žalobce nemá splatné nedoplatky na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti včetně penále, jak to doložil žalobce po vydání prvostupňového rozhodnutí, ale pokazoval by, že nejsou splněny podmínky pro vyhovění dané žádosti.

31. Důvodnou soud shledal námitku žalobce týkající se nejednotnosti v rozhodování žalované, když v obdobných případech nerozhoduje shodně a vznikají u skutkově podobných případů nedůvodné rozdíly, čímž dochází k porušování obecné zásady uvedené ve správním řádu v ustanovení § 2 odst. 4, podle něhož *správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly*. Žalobce k žalobě přiložil rozhodnutí žalované ze dne 2.6.2014, čj. MV - 106668-4/SO/sen-2011, týkající se jiného účastníka a s jeho souhlasem (žádost podávali v rozmezí necelých dvou měsíců). Z uvedeného rozhodnutí je zřejmé, že v případě tam uvedené žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání jako OSVČ žadatel nedoložil ve stanovené lhůtě doklad OSSZ o výši zaplaceného pojistného na sociální zabezpečení a řízení o žádosti bylo v prvním stupni zastaveno. Žalovaná v odvolacím řízení zrušila prvostupňové rozhodnutí s odůvodněním (viz výše odst. 5), že nedoložení tohoto dokladu nemůže být důvodem pro zastavení správního řízení podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu z důvodu absence podstatných vad žádosti, které brání pokračování ve správním řízení. Aniž by se soud vyjadřoval k závěru učiněnému žalovanou v tomto rozhodnutí, konstatuje, že mezi nyní posuzovaným napadeným rozhodnutím a žalobcem předloženým rozhodnutím žalované je rozdíl v posouzení skutkově shodného případu žalovanou. Pravdou ovšem je, jak uvádí žalovaná ve vyjádření k žalobě, že jakékoliv srovnávání je pro danou věc irelevantní.

32. Důvodnou shledal soud i námitku délky trvání daného správního řízení, resp. jeho části vedené před odvolacím správním orgánem. Odvolání bylo žalované postoupeno 21.7.2011 a bylo o něm rozhodnuto žalovanou dne 2.6.2014. I když soud chápe důvody spočívající v množství projednávaných věcí žalovanou, je nucen konstatovat, že tím došlo k porušení ustanovení § 6 správního řádu, podle něhož *správní orgán vyřizuje věci bez zbytečných průtahů. Nečiní-li správní orgán úkony v zákonem stanovené lhůtě nebo ve lhůtě přiměřené, není-li zákonná lhůta stanovena, použije se ke zjednání nápravy ustanovení o ochraně před nečinností (§ 80)*. Opatření proti nečinnosti správního orgánu je za takové situace skutečně jediným nástrojem žadatele, jak upozornit na průtahy v daném správním řízení. Tato námitka však je bez vlivu na rozhodnutí soudu v této právní věci. Lze snad jen konstatovat na základě citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12.1.2012, čj. 7 As 142/2011 - 62, že i k této okolnosti mohla žalovaná při rozhodování o odvolání žalobce přihlédnout, za situace, že měla k dispozici všechny ostatní náležitosti vyžadované k žádosti.

Závěr

33. Soud shledal napadené rozhodnutí nezákonným a žalobu důvodnou. Zrušil proto podle § 78 odst. 1 s.ř.s. napadené rozhodnutí pro nezákonnost, podle § 78 odst. 4 s.ř.s. vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. Správní orgán je podle § 78 odst. 5 s.ř.s. v dalším

řízení vázán právním názorem vysloveným soudem ve zrušujícím rozsudku a znovu rozhodne o odvolání žalobce.

VI. Náklady řízení

34. Žalobce měl ve věci plný úspěch, proto mu soud přiznal podle § 60 odst. 1 s.ř.s. právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil. Náklady řízení spočívají v zaplaceném soudním poplatku za žalobu a odměně advokáta stanovené podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen advokátní tarif). Sazba za jeden úkon právní služby ve věcech žalob projednávaných podle soudního řádu správního činí podle § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 advokátního tarifu 3.100 Kč a podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu má advokát za jeden úkon právní služby nárok na paušální částku 300 Kč. Odměna advokáta sestává ze 2 úkonů právní služby, a to za jeden úkon podle § 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu (převzetí a příprava věci), jeden úkon podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu (podání žaloby), tj. včetně paušální částky 6.800 Kč (6.200 + 600).

35. K odměně advokáta bylo připočteno 3.000 Kč za zaplacený soudní poplatek podle položky 18 bod 2. písm. a) Sazebníku poplatků, přílohy zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů a za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě, kterému bylo vyhověno, 1.000 Kč podle položky 20 Sazebníku poplatků. Náklady řízení tak činí 10.800 Kč. K plnění byla podle § 64 s.ř.s. k § 160 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb. s ohledem na technické možnosti žalovaného správního orgánu stanovena třicetidenní lhůta, platební místo bylo podle § 64 s.ř.s. k § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb. stanoveno k rukám advokáta žalobce.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.
(§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.)

V Plzni dne 31. července 2015

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Lenka Kovandová